

STELLING ADVOCATUUR

mr. M.J.F. Stelling
Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

tel: 0172-473687 / 06-38074678
fax: 0172-475135
e-mail: meindert.stelling@planet.nl

A A N G E T E K E N D

Aan : het Hof van Discipline
Postbus 85452
2508 CD Den Haag

Datum : 3 mei 2017

Referte : uw kenmerk 160102

Onderwerp: belangen bij verwijzing van de zaak naar andere
raad van discipline dan die te Den Haag

Kenmerk : MS/15.006/24

Bijlagen : -

Met het oog op de voortzetting op 19 juni 2017 van de behandeling van mijn hoger beroep tegen de nietige beslissing van 21 maart 2016 van de raad van discipline te Den Haag in de onderhavige tuchtzaak, meen ik er goed aan te doen om de belangen te benadrukken die ik heb bij de verwijzing van de zaak naar een andere raad van discipline dan die te Den Haag. Die belangen zijn de eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak ook in eerste aanleg, alsmede de reparatie van de aantasting van mijn procespositie met betrekking tot het hoger beroep, welke aantasting het gevolg is van een behandeling in eerste aanleg die niet voldoet aan de vereisten van art. 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De vorenbedoelde aantasting van mijn procespositie kan uitsluitend worden gerepareerd door een behandeling van de zaak in eerste aanleg die wél voldoet aan de vereisten van het EVRM. Een zodanige behandeling mondt immers uit in een beslissing waarin gemotiveerd is ingegaan op alle relevante aspecten van de zaak. Een dergelijke beslissing verschaft de justitiabele inzicht in zijn procespositie, zodat hij in staat wordt gesteld om de mogelijkheden die het systeem van de behandeling van een zaak in twee instanties biedt, volledig te benutten. Eventuele tekortkomingen in argumentatie en bewijsvoering kunnen zodoende worden gerepareerd, terwijl tevens adequaat kan worden gereageerd op de in eerste aanleg genomen beslissingen en de motivering daarvoor. Bovendien voorkomt een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak in eerste aanleg, tezamen met de daarmee gepaard gaande inzichtelijk gemotiveerde beslissing, dat de justitiabele in hoger beroep wordt geconfronteerd met een verrassende beslissing op grond van de rechterlijke zienswijze ten aanzien van één of meer aspecten van de zaak waarop in eerste aanleg niet is ingegaan en waarover geen discussie is gevoerd.

Volledigheidshalve teken ik hierbij aan dat de deken in zijn memorie van antwoord van 27 oktober 2016 het belang van de reparatie van de aantasting van mijn procespositie heeft miskend, door het standpunt te betrekken dat ik geen belang zou hebben bij de verweren inzake de nietigheid van de beslissing van 21 maart 2016, omdat *"uw Hof de kwestie integraal opnieuw beoor-*

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 2

deelt". Dat dekenaal standpunt is dus onjuist en moet worden afgewezen.

Ter toelichting wordt onderstaand achtereenvolgens ingegaan op de evidentie van de nietigheid van de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 en van de beslissing van 21 maart 2016 van de raad van discipline, de evident oneerlijke en partijdige inhoudelijke behandeling van de zaak in eerste aanleg, en de aantasting van mijn procespositie met betrekking tot het hoger beroep. Tot slot wordt aangegeven waarom die aantasting noopt tot verwijzing naar een andere raad van discipline dan die te Den Haag.

1. De evidente nietigheid van de beslissingen in eerste aanleg

1.1. In mijn beroepschrift van 20 april 2016 heb ik gemotiveerd en onder verwijzing naar de relevante stukken uiteengezet, dat de raad van discipline te Den Haag (hierna: **raad**) het tegen mij gerichte dekenbezwaar van 26 juni 2015 (hierna: **dekenbezwaar**) zowel procedureel als inhoudelijk op een manier heeft behandeld die geenszins voldoet aan de vereisten ingevolge art. 6, eerste lid, EVRM. Wat betreft de procedurele aspecten zijn daarbij mijn brief van 18 december 2015 aan de raad betreffende het overzicht van de relevante feiten (hierna: **feitenoverzicht**), alsmede mijn pleitnotities van 18 januari 2016 inzake de nietigheid van de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 (hierna: **pleitnota nietigheid**), als integraal onderdeel van het beroepschrift aangemerkt.

1.2. De raad heeft in zijn beslissing van 21 maart 2016 (hierna: **litigieuze beslissing**) de juistheid van het feitenoverzicht niet weersproken. De deken heeft dat in zijn memorie van antwoord van 27 oktober 2016 evenmin gedaan. Dit brengt mijns inziens met zich dat in hoger beroep van de juistheid van het feitenoverzicht dient te worden uitgegaan.

1.3. In de pleitnota nietigheid heb ik uiteengezet wat de juridische consequenties zijn van de feitelijke gang van zaken zoals neergelegd in het feitenoverzicht. Zoals blijkt uit het proces-verbaal zitting van 18 januari 2016 heb ik die pleitnota aan de raad overgelegd, maar is mij verhinderd om die pleitnota ter zitting integraal voor te dragen. In de litigieuze beslissing is de juistheid van de gestelde schending van de relevante bepalingen van de Advocatenwet en het Wetboek van Strafvordering (hierna: **Sv**), en van art. 6 EVRM niet weersproken. Uitsluitend de uit die strijdigheid voortvloeiende nietigheid van de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 (hierna: **wrakingsbeslissing**) is door de raad ontkend in § 5.1 van de litigieuze beslissing, op grond van een argumentatie die onmiskenbaar onverenigbaar is met de vaste jurisprudentie ter zake en met art. 515, vijfde lid, Sv.

1.4. Voor iedere ervaren jurist die kennis neemt van het voorliggende dossier zal het naar mijn mening zonneklaar zijn dat de raad de schriftelijk door mij ingediende wrakingsverzoeken geenszins op een eerlijke, openbare en onpartijdige wijze heeft behandeld. Er dient dan ook van te worden uitgegaan dat ook de leden van het hof van discipline (hierna: **hof**) dit hebben onderkend, nu zij immers beschikken over een ruime ervaring als rechter of advocaat. Dit temeer nu zij, zoals blijkt uit de brief van 2 december 2016 van de op 18 november 2016 gewraakte leden van het hof aan de wrakingskamer, reeds in raadkamer hebben overlegd over het dossier en het geenszins aannemelijk is dat vijf hoog gekwalificeerde juristen allen zouden hebben gemist dat

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 3

de raad op flagrante wijze heeft gehandeld in strijd met rechtsbeginselen en wettelijke bepalingen.

1.5. Het feitenoverzicht geeft immers op onmiskenbare en onloochenbare manier aan dat de raad met betrekking tot het wrakingsverzoek van 22 september 2015 heeft gehandeld in strijd met het in art. 515, eerste lid, Sv gecodificeerde rechtsbeginsel, dat een rechter nooit in een eigen zaak kan rechtspreken. Een rechtsbeginsel waarvan mag worden aangenomen dat iedere rechter, waaronder tevens de tuchtrechter begrepen, tot in het merg is doordrongen van het belang daarvan voor een eerlijke en onpartijdige rechtspraak. De voorzitter en drie leden van de wrakingskamer van de raad handelden evenwel in strijd met dat beginsel, door het tegen hen gerichte wrakingsverzoek van 22 september 2015 zelf te beoordelen in de wrakingsbeslissing. Een beslissing die derhalve zonder meer nietig is, aan welke nietigheid op geen enkele manier afbreuk kan worden gedaan op grond van de overweging van de raad dat daartegen door mij geen hoger beroep was ingesteld.

1.6. Hoezeer de wrakingskamer handelde in strijd met de vereisten ingevolge art. 6 EVRM blijkt overigens ook uit het gegeven dat in de wrakingsbeslissing is gesteld, dat *"het wrakingsverzoek d.d. 22 september 2015 niet aan de minimale deugdelijke en concrete motiveringsvereisten voldoet"*. Een standpunt dat manifest onverenigbaar is met het feit dat het wrakingsverzoek uitvoerig en op basis van concrete gedragingen van de gewraakte voorzitter en leden van de wrakingskamer was gemotiveerd. De kern van die motivering was neergelegd in dat wrakingsverzoek, terwijl ter onderbouwing werd verwezen naar de §§ 5.17 tot en met 5.22 van mijn aan de raad overgelegde opstel *De vrijheid van meningsuiting van advocaten - verslag van een opmerkelijke tuchtrechtelijke procedure* (hierna: **essay**), en naar mijn bij het wrakingsverzoek gevoegde aangifte van 20 juni 2014 van de door de gewraakten gepleegde valsheid in geschrifte in hun wrakingsbeslissing van 6 juni 2014.

1.7. Daarenboven heeft de raad gehandeld in strijd met het aanwezigheidsrecht zoals neergelegd in art. 515, tweede lid, Sv. Deze met de wet strijdige handelwijze blijkt uit het feit dat de raad mij geen oproep heeft toegezonden voor een zitting waarop het wrakingsverzoek van 22 september 2015 zou worden behandeld.

1.8. Dat de raad weloverwogen niet heeft willen voldoen aan de ter zake relevante wettelijke bepalingen, blijkt uit de arglistige reactie van 1 oktober 2015 van de raad op mijn sommatie van 30 september 2015 inzake de onrechtmatige zitting van de wrakingskamer die op 28 september 2015 had plaatsgevonden. In die reactie werd immers, door geen onderscheid te maken tussen de verschillende wrakingsverzoeken, gesuggereerd dat ik bij brief van 18 september 2015 *"correct en tijdig oproepen"* zou zijn voor de zitting van 28 september 2015, ter behandeling van het wrakingsverzoek van 22 september 2015. Dit terwijl de desbetreffende oproep van 18 september 2015 betrekking had en uitsluitend betrekking kon hebben op de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015.

1.9. Bovendien werd in de reactie van 1 oktober 2015 van de raad een argumentatie aangevoerd voor het voorbijgaan aan mijn mededeling van verhindering voor de zitting op 28 september 2015, die geen enkele steun vond in het toen vigerende Reglement Wrakingskamer of in de praktijk van de raad betreffende de planning van zittingen. De beweerdelijke vereisten waaraan een

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 4

mededeling van verhindering zou hebben moeten voldoen, werden niet eerder gesteld en waren klaarblijkelijk in reactie op mijn sommatie van 30 september 2015 alsnog verzonnen.

1.10. De onwil van de raad om het dekenbezwaar in overeenstemming met het recht te behandelen, werd onderstreept door de reactie van 5 oktober 2015 op mijn sommatie van 2 oktober 2015. In die sommatie werd niet meer geëist van de raad dan dat hij zich bij de behandeling van het dekenbezwaar zou houden aan de relevante rechtsbeginselen en wettelijke bepalingen. De reactie van 5 oktober 2015 van de raad was ondubbelzinnig: de raad zou geen gevolg geven aan mijn sommatie.

1.11. Het resultaat van de opzettelijk rechtsschendende handelwijze van de raad was dat, toen op 18 januari 2016 een aanvang werd gemaakt met de behandeling van het dekenbezwaar, nog geen rechtsgeldige behandeling had plaatsgevonden van en nog geen rechtsgeldige beslissing was genomen inzake het op 16 september 2015 ingediende wrakingsverzoek betreffende de voorzitter en een lid van de behandelende kamer. De betrokken kamer van de raad was derhalve rechtens niet bevoegd om tot die behandeling over te gaan.

1.12. De gewraakte voorzitter en het gewraakte lid van de behandelende kamer bevestigden hun vooringenomenheid en gebrek aan integriteit dan ook door, ondanks de evidente nietigheid van de wrakingsbeslissing, zich niet te onttrekken aan de behandeling van het dekenbezwaar. Dit werd onderstreept doordat het mij ter zitting van 18 januari 2016, in strijd met het recht op een openbare behandeling van de zaak ingevolge art. 6 EVRM, niet werd toegestaan mijn pleitnota nietigheid volledig voor te dragen. Ook niet nadat ik erop had gewezen dat een openbare behandeling tot doel had het publiek in staat te stellen om te controleren hoe de raad omging met de tegen mij gerichte zaak. De gevolgtrekking dringt zich dan ook op dat de raad wenste te voorkomen dat het aanwezige publiek werd geïnformeerd omtrent de opzettelijk rechtsschendende handelwijze van de raad.

1.13. Toen ik de behandelende kamer daarop wraakte omdat het mij onmogelijk werd gemaakt om mij op een behoorlijke manier in een openbare zitting te verdedigen, koos die kamer welbewust en openlijk voor een handelwijze die het tegendeel is van die van een eerlijke en onpartijdige rechter. In plaats van de nietigheid van de wrakingsbeslissing te erkennen, op welke nietigheid ik uitdrukkelijk had gewezen en die voor iedere integere jurist reeds als vanzelfsprekend voortvloeit uit het niet weersproken feitenoverzicht, beriep de behandelende kamer zich op die evident nietige wrakingsbeslissing. Omdat daarin tevens was bepaald dat een volgend wrakingsverzoek niet in behandeling zou worden genomen, werd de behandeling van de zaak door de betrokken kamer voortgezet. Deze handelwijze ontnemt ieder grond voor de gedachte dat door de raad werd gestreefd naar een behandeling van het dekenbezwaar op zodanige manier, dat zou worden voldaan aan de vereisten van art. 6 EVRM.

1.14. Aangezien de wrakingsbeslissing nietig was en omtrent de wraking van de voorzitter en een lid van de behandelende kamer dus nog niet rechtsgeldig was beslist, dient dan ook te worden geconcludeerd dat het dekenbezwaar op 18 januari 2016 werd behandeld door een kamer van de raad die daartoe niet bevoegd was. De litigieuze beslissing is derhalve, evenals de wrakingsbeslissing, evident nietig.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 5

2. De evident oneerlijke en partijdige behandeling van de zaak

2.1. Maakte de procedurele handelwijze van de raad ten aanzien van de wrakingsverzoeken reeds duidelijk dat het streven geenszins was gericht op een behandeling van het dekenbezwaar op een manier die voldeed aan de vereisten ingevolge art. 6 EVRM, dit werd bevestigd door de wijze waarop de overige aspecten van mijn verweer tegen het dekenbezwaar werden behandeld in de litigieuze beslissing. Dat verweer is neergelegd in mijn reactie van 9 juli 2015 op het dekenbezwaar (hierna: **verweerschrift**), in mijn brief van 29 december 2015 aan de raad (hierna: **onbevoegdheidsverweer**) en in mijn pleitnotities van 18 januari 2016 inzake de vrijheid van meningsuiting en het huisrecht (hierna: **pleitnota**).

2.2. In de vorengenoemde stukken werd bovendien, ter nadere onderbouwing van mijn verweer, verwezen naar aan de raad overgelegde documenten waarin mijn zienswijze was uiteengezet en toegelicht. In dit verband kunnen worden genoemd:

- a. de in § 2.3 van de pleitnota vermelde dagvaarding van 6 mei 2013 van de Haagse orde van advocaten (hierna: **dagvaarding**), in welke dagvaarding werd ingegaan op de grondwettelijke vereisten voor een beperking van de vrijheid van meningsuiting en werd uiteengezet dat het hof in de zaak 5379 expliciet had geweigerd om in te gaan op het beroep dat met betrekking tot de interpretatie van art. 46 Advocatenwet was gedaan op onder meer art. 7 Grondwet, de opvatting van de grondwetgever en die van de wetgever, alsook de betekenis van art. 53 EVRM;
- b. mijn in § 6.1 van het verweerschrift vermelde brief van 11 februari 2015 aan de deken (hierna: **februari-brief**), in welke brief ik kritiek uitte op de handelwijze van de deken en de beslissing van het hof van 19 januari 2015 in de zaak 7229 (hierna: **beslissing 7229**);
- c. mijn in de §§ 5.2 en 6.1 van het verweerschrift en de §§ 13 en 14 van het onbevoegdheidsverweer vermelde essay, in welk essay ik kritiek uitte op de gang van zaken bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 en op beslissing 7229;
- d. mijn in § 5.2 van het verweerschrift vermelde brief van 3 juni 2015 aan de stafjuriste van de Haagse orde van advocaten, mevrouw mr. Hendrickx (hierna: **juni-brief**), in welke brief ik mijn kritiek op beslissing 7229 herhaalde.

2.3. Hoe weinig aandacht de raad heeft gehad voor mijn verweer tegen het dekenbezwaar, blijkt reeds uit het gegeven dat in de litigieuze beslissing onder het kopje "Verweer" uitsluitend wordt vermeld dat ik drie preliminaire verweren heb gevoerd. Dit terwijl mijn verweerschrift geenszins was beperkt tot de preliminaire verweren die reeds op de datum van indiening van het verweerschrift aan de orde konden worden gesteld. In de litigieuze beslissing zijn de overige aspecten van mijn verweer niet alleen onvermeld gebleven, daarop is nauwelijks of zelfs in het geheel niet ingegaan.

2.4. Mijn verweerschrift hield onder meer in dat de deken bij de indiening van het dekenbezwaar, als bestuursorgaan niet had voldaan aan zijn verplichtingen ingevolge de Algemene wet bestuursrecht. Van een zorgvuldige handelwijze was geen sprake geweest, aangezien de deken onder meer van meet af aan heeft geweigerd om in te gaan op mijn argumentatie met betrekking tot de betekenis van art. 7 Grondwet en art. 53 EVRM voor de interpretatie van art. 46 Advocatenwet, maar blindelings uitging van de juistheid van beslissingen van het hof. Dit hoewel de deken, zoals blijkt uit mijn bij het dekenbezwaar gevoegde brief van 26 maart 2013 en uit hoofdstuk 4 van de dagvaarding, uitdrukkelijk onder de aandacht was gebracht dat het hof in zaak

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 6

5379 - en de daarmee verbonden zaken 5378 en 5572 - expliciet had geweigerd om te reageren op mijn vorenbedoelde argumentatie. Terwijl de deken bovendien, zowel in de februari-brief als in de juni-brief en het daarbij gevoegde essay, uitdrukkelijk was geweest op de aperte onwaarheden, onwaarachtigheden, misleidende redeneringen en totaal ongefundeerde beweringen in beslissing 7229.

2.5. In het verweerschrift is in hoofdstuk 4 voorts gemotiveerd gesteld dat de indiening van het dekenbezwaar als *détournement de pouvoir* diende te worden aangemerkt. Bovendien is er in § 5.1 op gewezen dat de deken heeft doen blijken van zijn vrijwel niet te evenaren onwil - of onvermogen - om rekening te houden met andere opvattingen dan de zijne en om te komen tot logisch geldige redeneringen. Welke onwil met name blijkt uit het gegeven dat de deken heeft vastgehouden aan de opvatting dat een advocaat gebonden zou zijn aan gedragsregel 31, hoewel de vrijheid van meningsuiting ingevolge art. 7 Grondwet uitsluitend bij wet in formele zin kan worden beperkt.

2.6. Wat betreft de vrijheid van meningsuiting is door mij in § 5.2 van het verweerschrift benadrukt dat uitsluitend de formele wetgever bevoegd is om inhoudelijke beperkingen te stellen aan de meningsuiting. Daarbij is uitdrukkelijk verwezen naar mijn juni-brief en mijn essay, waarin onderbouwd tot uitdrukking is gebracht dat de open norm van art. 46 Advocatenwet, dat advocaten zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*", geen beperking van de meningsuiting van advocaten als zodanig inhoudt en dat een plaatselijke deken derhalve niet de bevoegdheid heeft om zich met meningsuitingen te bemoeien. Voorts werd in de juni-brief en het essay gemotiveerd gesteld dat de deken zich niet kon beroepen op beslissing 7229, omdat deze geenszins in overeenstemming viel te brengen met de waarheid en het recht. In het onbevoegdheidsverweer is een en ander nader onderbouwd, waarbij relevante gedeelten van de grondwetshistorie werden aangehaald.

2.7. In het verweerschrift werd in hoofdstuk 5 voorts gewezen op het gegeven dat, uitgaande van de zuiver theoretische vooronderstelling dat art. 46 Advocatenwet een beperking van de meningsuiting zou inhouden, de deken mijn meningsuitingen zou hebben moeten beoordelen op een manier die tegemoetkomt aan de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: **EHRM**) inzake de toepassing van art. 10, tweede lid, EVRM. Daarbij werd verwezen naar de uitspraak van het EHRM van 23 april 2015 inzake *Morice tegen Frankrijk* (no. 29369/10), waaruit blijkt dat ook scherpe kritiek op rechterlijke gedragingen de bescherming van het EVRM geniet. In dat verband werd in § 5.6 van het verweerschrift gesteld:

In het voorliggende dekenbezwaar toont Martens, die zich baseert op het standpunt dat art. 46 Advocatenwet een door hem eigenmachtig in te vullen beperking van de meningsuiting inhoudt, echter op geen enkele manier aan dat mijn oordelen niet zouden berusten op feiten. Evenmin toont Martens aan dat de door mij gesteld feiten niet juist zouden zijn. Laat staan dat hij aantoonde dat mijn waardeoordelen niet zouden berusten op feiten. En, dit wordt benadrukt, de bewijslast ligt wat dit betreft geheel op Martens. Want ik heb mijn oordelen steeds zorgvuldig beargumenteerd gepresenteerd. Dit in tegenstelling tot Martens, die bij voortduring volkomen ongefundeerde beweringen doet en die zelfs opzettelijk beweringen doet die evident onverenigbaar zijn met de feiten. En omdat Martens als bestuursorgaan wenst in te grijpen in mijn grondrecht van meningsuiting, behoort hij, indien hij van mening is dat ik een onjuiste voorstelling van zaken zou hebben gegeven, ook aan te tonen dat ik

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 7

verwijtbaar een onjuiste voorstelling van zaken zou hebben gegeven.

2.8. Vervolgens heb ik in hoofdstuk 6 van het verweerschrift toegelicht op welke manier een verdragsconforme toetsing van mijn meningsuitingen zou hebben moeten plaatsvinden teneinde te kunnen komen tot een gemotiveerd oordeel daarover. Dit aan de hand van de eerste door de deken aangeduide uitlating waarvan mij naar zijn mening een verwijt zou kunnen worden gemaakt, te weten mijn in de februari-brief neergelegde waardeoordeel dat het hof zijn beslissing 7229 heeft gebaseerd op een ongebreideld vooroordeel. Daarbij heb ik aangetoond dat dat waardeoordeel geheel in overeenstemming was met de feiten en derhalve voldoende steun vond in het feitensubstraat waarop dat betrekking had.

2.9. In hoofdstuk 7 van het verweerschrift heb ik uitdrukkelijk aan de orde gesteld dat een deken op grond van art. 5:15 Algemene wet bestuursrecht niet beschikt over de bevoegdheid om een woning te betreden zonder de toestemming van de bewoner. In hoofdstuk 8 heb ik nogmaals de feitelijke grondslag voor mijn waardeoordeel omtrent de handelwijze van Martens aangegeven, waaruit onmiskenbaar blijkt dat dat oordeel voldoende gefundeerd was. Tot slot werd in hoofdstuk 9 de vermeende schending van de gedragsregels 1, 31 en 37 bestreden.

2.10. Zonder de intentie te hebben om hier een uitputtende opsomming te geven van de onderdelen of aspecten van mijn verweer waarop de raad in de litigieuze beslissing niet is ingegaan, merk ik ter zake het volgende op:

- a. niet is ingegaan op de gemotiveerde gestelde *détournement de pouvoir*;
- b. evenmin is ingegaan op het standpunt dat gedragsregel 31, nu dat geen formeel wettelijke bepaling is zoals Art. 7 Grondwet vereist, niet bindend is;
- c. verzwegen is dat het hof in zijn uitspraken in de zaken 5378, 5379 en 5572 expliciet heeft geweigerd om te reageren op mijn argumentatie met betrekking tot de betekenis van art. 7 Grondwet en art. 53 EVRM voor de interpretatie van art. 46 Advocatenwet;
- d. verder is de beargumenteerde en gedocumenteerde kritiek op beslissing 7229 totaal verzwegen;
- e. in navolging van de misleidende handelwijze van het hof in beslissing 7229, is in de litigieuze beslissing verzwegen dat de grondwetgever in de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872 expliciet heeft gesteld:
Constructies, waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, zijn in strijd met bij voorbeeld de clause "behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet";
- f. verzwegen zijn de citaten uit de grondwetsgeschiedenis die ik heb vermeld in het onbevoegdheidsverweer en op de betekenis daarvan is niet ingegaan;
- g. volledig is voorbijgegaan aan de beperking van de bevoegdheden van de deken ingevolge art. 5:15, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht;
- h. niet is ingegaan op mijn verweer inzake de beweerdelijke schending van gedragsregel 1, hoewel in § 5.13 is gesteld dat door mij het vertrouwen in de advocatuur zou zijn geschaad;
- i. met geen woord is ingegaan op het standpunt dat, indien zou worden uitgegaan van de bevoegdheid van de deken om te oordelen over meningsuitingen van advocaten, de deken op grond van zijn verplichtingen als bestuursorgaan een gemotiveerde toetsing had moeten voorleggen van iedere meningsuiting die door hem als grensoverschrijdend was aangemerkt, met inachtneming van de vaste jurisprudentie van het EHRM met betrekking tot de toepassing

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 8

van art. 10, tweede lid, EVRM;

- j. niet is ingegaan op de in het verweerschrift gestelde feiten met betrekking tot mijn waardeoordeel dat beslissing 7229 is gebaseerd op een ongebreideld vooroordeel;
- k. niet is ingegaan op de in het verweerschrift gestelde feiten met betrekking mijn waardeoordeel omtrent Martens, dat hij door en door corrupt is.

3. De aantasting van mijn procespositie met betrekking tot het hoger beroep

3.1. De hierboven gegeven indicatieve opsomming van onderdelen of aspecten van het gevoerde verweer waarop de raad in de litigieuze beslissing niet is ingegaan, maakt duidelijk dat door de oneerlijke en partijdige behandeling van het dekenbezwaar in eerste aanleg mijn procespositie met betrekking tot het hoger beroep op ernstige wijze is aangetast. Door niet in te gaan op de genoemde onderdelen of aspecten en ook overigens geen inzichtelijke argumentatie te geven voor de conclusies in de litigieuze beslissing, is het mij onmogelijk gemaakt om vast te stellen of het gevoerde verweer tekortkomingen vertoonde en, zo ja, welke deze dan zijn geweest. Zodoende is mij de mogelijkheid ontnomen om eventuele tekortkomingen in mijn verweer, in hoger beroep te repareren.

3.2. Dit probleem doet zich met name voor met betrekking tot de beoordeling van de meningsuitingen waaromtrent de deken mij verwijten maakt. Er dient immers rekening mee worden gehouden dat het hof, ondanks alle juridische en logische bedenkingen daartegen, vasthoudt aan zijn ongerijmde opvatting dat dekenen en tuchtrechters op grond van art. 46 Advocatenwet de bevoegdheid zouden hebben verkregen om - in plaats van de in de Grondwet daartoe aangegeven formele wetgever - grenzen te stellen aan de grondwettelijk gewaarborgde vrijheid van meningsuiting.

3.3. In de eerste plaats werd in het dekenbezwaar heel in het algemeen gesproken over de inhoud van mijn brieven van 11 februari, 3 en 16 juni 2015 en de open brief aan het hof van maart 2015. De deken gaf in dat kader dan ook geen limitatieve opsomming van de uitlatingen die zijns inziens grensoverschrijdend zouden zijn, maar citeerde enkele uitlatingen die hij als "dieptepunten" presenteerde. Daarmee werd in het midden gelaten of ook andere uitlatingen door de deken als grensoverschrijdend werden aangemerkt dan wel door de tuchtrechter als zodanig zouden kunnen worden beoordeeld.

3.4. In de tweede plaats schied de litigieuze beslissing evenmin enige duidelijkheid betreffende de uitingen die mij werden verweten. Integendeel, de raad vergrootte de onduidelijkheid door het zelfs helemaal niet meer te hebben over concrete uitlatingen. De raad baseerde zich op het gebruik van bepaalde woorden, waarvan enkele voorbeelden werden genoemd. Daarmee geheel in het midden latend of ook andere woorden aanleiding zouden kunnen vormen om, zoals de raad deed, te spreken van "bijzonder grievende bewoordingen". Verder verweet de raad mij in het algemeen dat door mij de integriteit van de deken en de rechterlijke autoriteiten in twijfel zou worden getrokken, zonder dit verwijt aan concrete uitlatingen te verbinden.

3.5. In de derde plaats geldt dat de deken, hoewel hij daartoe als bestuursorgaan op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur verplicht was, op geen enkele manier heeft

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 9

uiteengezet waarom bepaalde uitlatingen als grensoverschrijdend zouden moeten worden aangemerkt. De deken zou mijn uitlatingen immers hebben moeten beoordelen met inachtneming van de jurisprudentie van het EHRM betreffende de toepassing van art. 10, tweede lid, EVRM, en zijn conclusies op basis daarvan in het dekenbezwaar hebben moeten motiveren. Dit houdt in dat hij mijn uitlatingen zou hebben moeten beoordelen in de context waarin zij tot uitdrukking zijn gebracht, waarbij geldt dat er weinig of geen ruimte is voor een negatieve sanctionering voor zover mijn feitelijke oordelen in overeenstemming zijn met de werkelijkheid en mijn waardeoordelen voldoende steun vinden in het feitensubstraat waarop zij betrekking hebben. De deken heeft een dergelijke beoordeling evenwel geheel achterwege gelaten.

3.6. In de vierde plaats geldt dat de raad het verband tussen mijn uitlatingen en de context waarin deze werden gedaan, volledig heeft verbroken door zijn oordeel geheel los van iedere concrete uitlating te baseren op de bewering dat door mij "stelselmatig" bepaalde woorden zouden zijn gebruikt, alsook op de enkele bewering dat door mij "stelselmatig" de integriteit van de deken en van de rechterlijke autoriteiten in twijfel zou worden getrokken. De raad kwam tot deze handelwijze ondanks het feit dat hij door mijn verweerschrift uitdrukkelijk was geattendeerd op de juridische noodzaak meningsuitingen te beoordelen met inachtneming van de jurisprudentie van het EHRM betreffende de toepassing van art. 10, tweede lid, EVRM.

3.7. In de vijfde plaats is de raad op geen enkele manier inhoudelijk ingegaan op mijn waardeoordeel dat het hof beslissing 7229 heeft gebaseerd op een ongebreideld vooroordeel. Laat staan dat in de litigieuze beslissing, hoewel daarin zonder enige differentiatie is gesteld dat door mij de integriteit van "de rechterlijke autoriteiten" in twijfel zou worden getrokken, op een inzichtelijke manier zou zijn gemotiveerd waarom mijn waardeoordeel onvoldoende basis zou vinden in het feitensubstraat dat in hoofdstuk 6 van het verweerschrift is beschreven.

3.8. In de zesde plaats heeft de raad op geen enkele manier gemotiveerd waarom mijn waardeoordeel dat deken Martens door en door corrupt is, onvoldoende basis vindt in het feitensubstraat dat in hoofdstuk 8 van het verweerschrift is beschreven. Dit hoewel mij in de litigieuze beslissing wordt verweten dat ik de integriteit van die deken in twijfel trek, en de deken de juistheid van de gestelde feiten niet heeft weersproken, laat staan op enigerlei wijze aannemelijk heeft gemaakt dat die feiten niet in overeenstemming zouden zijn met de werkelijkheid.

3.9. Het resultaat van de met art. 10, tweede lid, EVRM strijdige handelwijze van de deken en de raad is, dat ik thans in het duister tast welke uitlatingen mij worden of kunnen worden verweten en, gelet op de context van die uitlatingen en het feitenmateriaal dat in het voorliggende dossier is opgenomen, op welke feitelijke en juridische gronden mijn verweer is afgewezen. Met andere woorden, er is opzettelijk een Kafkaïaanse situatie gecreëerd waarin het mij onmogelijk is gemaakt mij op adequate wijze te verdedigen, omdat ik niet weet waartegen ik mij moet verdedigen en hoe ik mij zou kunnen verdedigen. Immers, onduidelijk is:

- a. welke limitatieve opsomming van concrete uitlatingen het onderwerp vormt van de huidige tuchtrechtelijke procedure;
- b. van welke feiten en omstandigheden is uitgegaan bij de beoordeling van de mij verweten uitlatingen;
- c. of door mij gestelde feiten en omstandigheden niet in overeenstemming met de werkelijkheid werden bevonden en, zo ja, op welke gronden die bevinding berust;

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 10

- d. of door mij gestelde feiten en omstandigheden zijn verworpen omdat daarvoor ontoereikend bewijs zou zijn geleverd;
- e. of door mij gestelde feitelijke oordelen zijn afgewezen omdat deze onjuist zouden zijn en, zo ja, op welke feitelijke, logische of juridische gronden die afwijzing berust;
- f. of door mij gestelde waardeoordelen zijn verworpen en, zo ja, waarom is geoordeeld dat deze onvoldoende steun zouden vinden in het feitensubstraat waarop zij betrekking hebben;
- g. waarom er sprake zou zijn van een dringende maatschappelijke noodzaak, een *pressing social need*, om door mij gestelde feitelijke oordelen onderscheidenlijk waardeoordelen negatief te sanctioneren.

3.10. Tot slot benadruk ik in dit verband dat de jurisprudentie van het EHRM inhoudt, dat een justitiabele een reële mogelijkheid moet worden geboden om aan te tonen dat zijn beweringen voldoende steun vinden in de feiten. In de hierboven reeds genoemde zaak *Morice tegen Frankrijk* is ter zake in § 155 overwogen:

In particular, it is important for the defendant to be afforded a realistic chance to prove that there was a sufficient factual basis for his allegations (...).

Een overweging die werd herhaald in § 49 van de uitspraak van het EHRM van 30 juni 2015 inzake *Peruzzi tegen Italië* (no. 39294/09). In de voorliggende zaak wordt mij echter geen reële kans geboden voor bewijsvoering, nu door mij feiten en omstandigheden zijn gesteld en ten bewijze daarvan stukken zijn overgelegd, maar door de deken en de raad op geen enkele manier is gesteld of aannemelijk gemaakt dat mijn bewijsvoering op onderdelen zou tekortschieten.

4. Verwijzing naar een andere raad van discipline is geboden

4.1. In het voorgaande is uiteengezet dat de raad geenszins heeft gehandeld in overeenstemming met art. 6, eerste lid, EVRM. De wrakingskamer heeft de waarheid en het recht opzettelijk geweld aan gedaan. De behandelende kamer heeft welbewust verhinderd dat die rechtsschende handelwijze in een openbare zitting ter discussie werd gesteld, en is overigens even welbewust aan de evidente nietigheid van de wrakingsbeslissing voorbijgegaan.

4.2. Zoals blijkt uit het onweersproken feitenoverzicht, is dit niet de eerste keer dat de raad voor een zodanige handelwijze heeft gekozen. Die oneerlijke en partijdige handelwijze werd eveneens getoond tijdens de behandeling van het dekenbezwaar dat aanleiding heeft gegeven tot beslissing 7229, bij welke behandeling eveneens meerdere kamers van de raad waren betrokken. Naar mijn mening blijkt hieruit de onwil of het onvermogen van die raad in zijn totaliteit om tegen mij gerichte dekenbezwaren op een andere dan op een vooringenomen manier te behandelen.

4.3. Die onwil of dat onvermogen blijkt evenzeer uit de wijze waarop mijn verweer tegen het dekenbezwaar door de raad is behandeld. In de litigieuze beslissing zijn uitsluitend de preliminaire verweren vermeld en is zodoende op talloze van belang zijnde aspecten van het verweer in het geheel niet gerespondeerd. Dit laatste is met name ook het geval waar het de meningsuitingen betreft waarvan mij een verwijt wordt gemaakt. Hoewel in het verweerschrift uitdrukkelijk is verwezen naar de jurisprudentie van het EHRM betreffende de toepassing van art. 10, tweede lid, EVRM, heeft de raad mijn uitlatingen geenszins beoordeeld op een manier die voldoet aan de

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline
inzake belangen bij verwijzing van de zaak
3 mei 2017, kenmerk MS/15.006/24

blz. 11

ingevolge die bepaling te stellen eisen. Met als resultaat dat een Kafkaïaanse situatie is bewerkstelligd, waarin het mij onmogelijk is gemaakt mij op adequate wijze te verdedigen.

4.4. Die vergaande aantasting van mijn procespositie met betrekking tot het hoger beroep kan uitsluitend worden gerepareerd door alsnog te bewerkstelligen dat de zaak een behandeling in eerste aanleg verkrijgt die volledig voldoet aan de vereisten ingevolge art. 6, eerste lid, en art. 10, tweede lid, EVRM. Teneinde een zodanige hernieuwde behandeling in eerste aanleg te waarborgen, is een verwijzing naar een andere raad van discipline dan die te Den Haag naar mijn mening noodzakelijk.

w.g.

M.J.F. Stelling